

Språket er juristens viktigste verktøy. Uansett om uenigheten i en rettstvist gjelder rettsreglene eller fakta, må juristen argumentere for standpunktet sitt, og argumenter kan bare formidles gjennom språket. Denne boken belyser allmenne aspekter ved språk og argumentasjon, og viser hvordan disse gjør seg gjeldende i jussfaget.

Språk og argumentasjon – med eksempler fra juss er den første norske læreboken som gjennomgående knytter allmenne temaer i språk- og argumentasjonsteori til ett bestemt fagområde. Forfatteren henter eksemplene fra lovtekster, forskrifter, lovforarbeider, dommer og juridiske lærebøker, og slik demonstrerer han hvordan temaer som språktolking, definering og argumentasjon er relevante for jussfaget. Boken er primært skrevet for jussstudenter som tar ex.phil. eller ex.fac., men kan leses med utbytte av alle med interesse for språk og argumentasjon i det juridiske feltet.

Bokprosjektet vant Fagbokprisen 2003, og i sin begrunnelse sa juryen blant annet:

«Bokprosjektet er et nybrottsarbeid som aktualiserer allmenn argumentasjonsteori for jurister. Eivind Kolflaath formidler krevende stoff på en motiverende og tilgjengelig måte. Kolflaath engasjerer leseren gjennom en fremstilling som er usedvanlig presis og ledig, med velvalgte eksempler og oppgaver fra det juridiske fagfeltet.»

Eivind Kolflaath er førsteamanuensis ved Filosofisk institutt og Det juridiske fakultet, Universitetet i Bergen.

www.fagbokforlaget.no

ISBN 82-450-0074-4

SPRÅK OG ARGUMENTASJON

lovens system at bortfall av registervern etter § 25 a, for eksempel ved

§ 2.¹ Uten registrering oppnås enerett² til et varemerke ved at merket innarbeides.

Et merke anses å være innarbeidet når det innen vedkommende omsetningskrets her i riket er godt kjent som særlig kjennetegn for noens varer.³

bort?

Det springende punkt er om det for opprettholdelse av vern etter § 2 forutsettes ikke bare at varemerket forblir å være godt kjent innen omsetningskretsen, men også at slikt kjennskap knytter seg til eksisterende varer i markedet. Legges dette til grunn, vil kjennskap til kjennetegn for varer som er gått ut av handelen ikke omfattes av vernet under § 2.

Ordlyden i § 2 annet ledd kan tolkes som en forutsetning om at «noens varer» må finnes i markedet på den tid prøvingen av vernet skal finne sted. For meg står dette som den mest naturlige forståelse, men jeg erkjenner at uttrykket «noens» logisk også kan referere seg til fortid, det vil si at det kan tolkes slik at det gjelder (noens) varer som fantes, men som nå ikke lenger er i handelen.

Lovens nordiske forarbeider gir ingen klar veiledning for løsningen, iallfall ikke for så vidt gjelder tiden før EØS-tilpasning av loven i 1992.

– MED EKSEMPLER FRA JUSS